CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

— Ce severă-i Federația suedeză de fotbal! Arbitrul Assar Issacson, de pildă, a fost suspendat vreme de trei ani din activități, pentru că era prea gras (avea, se pare, la ora sancțiunii 139 de kilograme...) Mă gîndesc că dacă F.R.F. ar porni să imite exemplul suedezilor...

— Nici o primejdie, intervenі dl. Gore. Majoritatea arbitrilor noștri sînt slabi.

MOTIV

— Săptămîna trecută cinci, ieri trei, azi într-un ziar, patru... Aproape în fiecare zi aflu despre cîțiva tineri europeni care s-au hotărît să plece spre Mexic cu bicicleta, socotind că vor ajunge acolo în timpul Jocurilor Olimpice. Frumos..

— Foarte frumos, tresări ochii d-lui Gore. M-aș duce și eu la Olimpiadă. Apoi, după o clipă de gîndire:

— Dar n-am bicicletă!

OH, CE ÎNFRÎNGERE FRUMOASĂ!

— Țiriac: după ce l-a eliminat pe Franulovici, după ce a intrat în sferturi de finală la Roland Garros, adică printre primele opt rachete ale acestui turneu la nivel înalt, dacă nu chiar suprem, „Țiri" i-a luat două seturi consecutiv australianului Rod Laver, sau în traducere strictă, cel mai bun jucător profesionist al anului 1968, cedînd foarte, foarte cu greu.

Dl. Gore încuviințează:

— Înfrîngerea obținută, da, „obținută" de Țiriac — zice el — e nesfîrșit mai prețioasă decît o victorie precum aceea repurtată, de pildă, de echipa noastră de fotbal asupra formației F. C. Bruges, cu 4—2. Fapt care mă îndeamnă să năzădăjduiesc că în aceste timpuri răvășite, cînd lumea gînditoare pune violent în discuție atît și atît noțiuni moștenite prin veacuri, atît, ah, atît judecăți împletrite și schimbate în prejudecăți, cerînd reconsiderarea lor, va veni și ziua cînd o să luăm în dezbatere critică termenii „victorie" și „înfrîngere".

VINOVATUL A FOST DESCOPERIT

— Ce părere ai despre cele scrise în ultima vreme cu privire la înrîurirea negativă (poate chiar pustiitoare) pe care o exercită, pare-se, anumiți cronicari și alți autori de păreri, asupra stărilor spirituale ale reprezentativei de fotbal? S-au tras, pe această temă, cîteva semnale de alarmă. Au vorbit, pe această temă, oameni obiectivi și fără interese: antrenori, colaboratori ai federației, jucători chiar...

— ...Și n-au dreptate? — întrerupe dl. Gore. De altfel, după cîte știu, la ultima ședință a federației s-a propus chiar organizarea unei sesiuni științifice consacrate „Raportului dintre criticile publicate în presă și eficacitatea jucătorilor noștri de fotbal în meciurile internaționale". În cadrul sesiunii științifice ar urma să fie dezbătute două referate:

1. Influența nefastă a calamburilor lui Teodor Mazilu (Contemporanul) asupra sistemului de apărare cu „il libero";

2. Corelația dialectică dintre structura lingvistică a textelor lui Al. Caprariu (Tribuna) și sterilitatea cuplului de atacanți centrali în meciurile pentru campionatul mondial.

MAESTREDE EMERITE ALE...

După meciul România — Olanda.

— Cine ți-a plăcut mai mult de la olandezi, d-le Gore?

— Fundașii.

— Și de la noi?

— Coman și barele. Excelente bare! Mă gîndesc... dacă le-am putea lua și-n deplasare.

Pt. conformitate
Al. MIRODAN

MATTY

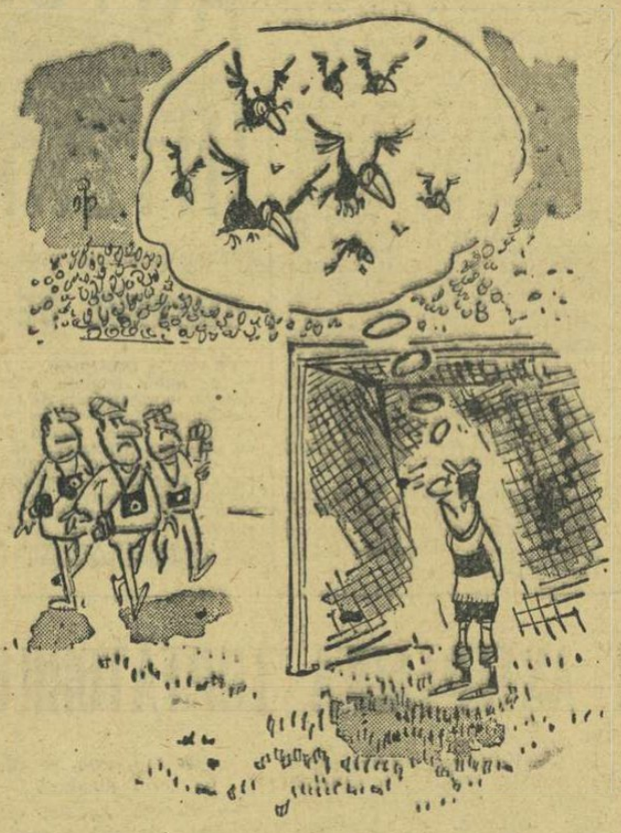

CORBII...

SPORTUL Magazin

Caiacul amiral

Aurel VERNESCU, pe drumurile performanței...

● Numai urmașii lui Rob Roy? ● De la eschimoși, la... Hansen ● Campionul olimpic se recunoaște învins ● Prima medalie de aur! ● Telegrama care nu vine la timp ● Un zîmbet, un nou vis și... o fată!

Cine s-ar fi gîndit, cu aproape o sută de ani în urmă, cînd avocatul scoțian John Mac Gregor pornise să străbată rîurile Europei cu o canoe asemănătoare celei pe care Walter Scott o imaginase pentru eroul său preferat, Rob Roy, că România va deveni, într-o zi, o mare forță mondială în acest sport? Iată, doi pescari din Delta și un electrician din București s-au întors campioni olimpici de la Melbourne. Apoi, alte titluri — europene și mondiale — la Gand, la Duisburg, la Praga...

Aurel Vernescu a strîns de-atîtea ori, fericit, mîinile puternice ale învingătorilor. Dar, ca și ceilalți caiaciști fruntași auzea, de fiecare dată, chinuitoarea întrebare: „Cînd va veni rîndul vostru?" O tainică mustrare pentru amînarea mărit expediții. Venise, oare, acum vremea? Vernescu credea cu tărie în această apropiată oră a afirmării depline.

S-a urcat în tren, în miez de august, la fel de dîrz, de curajos. Toate bune, dar cum închidea ochii îl vedea, parcă prin ceață, pe marele Hansen. Și atunci, optimismul se clătina. Nu, va trebui să se mulțumească cu „argintul". Ar fi fost — și așa — cea mai valoroasă performanță din istoria caiacului nostru. Dacă, totuși... Pe lacul Albano, acolo unde avusese loc naufragiul ștafetei, danezul Hansen, acest excelent sportiv, un fin tehnician, terminase „mia" în 3:53,0 și urcase primul podiumul olimpic. Era formidabil Hansen. Trăgea relaxat, mereu plin de prospețime, și cînd se hotăra să atace barca zbura parcă pe luciul apei. Avea ceva anume din iscusința inegalabilă a eschimoșilor care de sute de ani pescuiesc în mare cu zveltele caiace. Eh, acum, fie ce-o fi! Vom vedea la Poznan...

★

În finală! Cîștigase seria la simplu 500 m, apoi semifinala și acum Aurel Vernescu trăia intens emoția primei întîlniri cu Hansen, favoritul cel mai sigur al europenelor de pe lacul Malta. Marele duel putea să înceapă. Vernescu — culoarul 1; Hansen — culoarul 2. Sorții i-au alăturat, parcă anume, în dramatica finală.

Vernescu uită că danezul e campion olimpic. Își spune că, de fapt, Hansen a cîștigat în probă de 1000 m, iar acum distanța e doar pe jumătate. Totul e, deci, să sprinteze puternic și să nu slăbești ritmul nici măcar o clipă. 500 de metri nu e mult. Așa să fie? Totul pare, mai degrabă, o infuzie de curaj. Foarte bine.

Caiacele au țîșnit. Vernescu conduce. Aruncă în întrecere toate forțele, toată ambiția. N-a parcurs, însă, decît 150 m. Ce naiba, parcă ar fi o probă de fond! În sfîrșit — jumătatea cursei. Caiacul de pe culoarul 1 e tot în frunte. Mușchii brațelor sînt la fel de puternici și... ascultători. Acum, Hansen o să atace. Îi vedea vîrful bărcii în dreptul mîinii care cufundă padela în apă învolburată. Și atunci atacă... Vernescu. Irezistibil final! Toți spectatorii sînt în picioare. Unii mai cred în revenirea danezului. Dar privirile specialiștilor au înțeles că, doar peste o clipă — două, Vernescu va cîștiga primul titlu european din istoria caiacului românesc.

Așa a fost! După șapte ani de muncă, de căutări, de vise, clădite, risipite și reclădite mai îndrăznеț, strălucirea bronzului cucerit de Mircea Anastasescu la campionatele mondiale de la Mâcon fusese întrecută.

Și, la mai puțin de o oră, „blonzii" — Artimov și Conțolenco trec primii linia de sosire în proba de dublu! Încă o medalie. Apoi a treia, cucerită de canoiștii Iacovici și Sidorov.

Danezul Hansen îl felicită pe Vernescu și-i cere revanșa...

Trenul gonește spre București. Băieții se pregătesc pentru revederea cu cei dragi. Acum cîteva zile, Vernescu își rugase mama și sora să-l aștepte la gară chiar dacă va pierde duelul cu Hansen. Ce primire va fi după victoriile de la Poznan! Nu mai are astîmpăr. Privește pe fereastră, căutînd peronul cu privirea, deși știe că Gara de Nord se află încă la zeci de kilometri. Dar, totul are un sfîrșit.

Pe peron, într-adevăr, forfotă de nedescris. Dar, stupoare! Printre sutele de oameni, nici o figură cunoscută. Campionii și medaliații și-au păstrat degeaba florile primite pe malul lacului Malta.

Lucrurile s-au lămurit mai tîrziu. Buclucașa telegramă care anunța sosirea flotilei nu venise la timp...

Așa se face că atunci cînd se aștepta mai puțin, mama s-a pomenit cu campionul Europei în ușă, cu brațele încărcate de flori și cu un zîmbet de mare bucurie, pe care parcă nu-l mai văzuse niciodată pe fața fiului ei. Avea să-l revadă peste puțin timp, în ziua cînd Aurel Vernescu îi arăta ordinul muncii clasa a III-a, înaltă răsplată pe care avea s-o onoreze cu alte mari victorii sportive.

★

1962. Campionatele mondiale sînt aminate. Aurel Vernescu își sporește colecția titlurilor de campion național, cucerește numeroase victorii în regatele internaționale și adaugă noi kilometri antrenamentelor. În vara următoare îl va întîlni din nou pe Hansen. E în joc „centura" europeană. Și încă ceva: la Jajce se vor împărți și medaliile de campioni ai lumii.

Toată iarna va avea la ce să se gîndească. Pentru prima oară, o altă față decît Mioara asculta minunata poveste a lacurilor împodobite cu balize multicolore Schioara Ani Scherer cunoștea însă frumusețea întrecerii sportive. Dar, de ce inima-i bătea parcă mai puternic ca de obicei?

(Va urma)

Dan GÂRLEȘTEANU

13

În anul cînd a făcut 1—0 cu Hansen și a devenit cel mai rapid caiacist al Europei Foto: P. ROMOȘAN

S-a urcat în tren, în miez de august, la fel de dîrz, de curajos. Toate bune, dar cum închidea ochii îl vedea, parcă prin ceață, pe marele Hansen. Și atunci, optimismul se clătina. Nu, va trebui să se mulțumească cu „argintul". Ar fi fost — și așa — cea mai valoroasă performanță din istoria caiacului nostru. Dacă, totuși... Pe lacul Albano, acolo unde avusese loc naufragiul ștafetei, danezul Hansen, acest excelent sportiv, un fin tehnician, terminase „mia" în 3:53,0 și urcase primul podiumul olimpic. Era formidabil Hansen. Trăgea relaxat, mereu plin de prospețime, și cînd se hotăra să atace barca zbura parcă pe luciul apei. Avea ceva anume din iscusința inegalabilă a eschimoșilor care de sute de ani pescuiesc în mare cu zveltele caiace. Eh, acum, fie ce-o fi! Vom vedea la Poznan...

★

În finală! Cîștigase seria la simplu 500 m, apoi semifinala și acum Aurel Vernescu trăia intens emoția primei întîlniri cu Hansen, favoritul cel mai sigur al europenelor de pe lacul Malta. Marele duel putea să înceapă. Vernescu — culoarul 1; Hansen — culoarul 2. Sorții i-au alăturat, parcă anume, în dramatica finală.

Vernescu uită că danezul e campion olimpic. Își spune că, de fapt, Hansen a cîștigat în probă de 1000 m, iar acum distanța e doar pe jumătate. Totul e, deci, să sprinteze puternic și să nu slăbești ritmul nici măcar o clipă. 500 de metri nu e mult. Așa să fie? Totul pare, mai degrabă, o infuzie de curaj. Foarte bine.

Caiacele au țîșnit. Vernescu conduce. Aruncă în întrecere toate forțele, toată ambiția. N-a parcurs, însă, decît 150 m. Ce naiba, parcă ar fi o probă de fond! În sfîrșit — jumătatea cursei. Caiacul de pe culoarul 1 e tot în frunte. Mușchii brațelor sînt la fel de puternici și... ascultători. Acum, Hansen o să atace. Îi vedea vîrful bărcii în dreptul mîinii care cufundă padela în apă învolburată. Și atunci atacă... Vernescu. Irezistibil final! Toți spectatorii sînt în picioare. Unii mai cred în revenirea danezului. Dar privirile specialiștilor

14

„Cu Steinbach a venit succesul"

Petre Steinbach cu echipa din Weiden înaintea ultimului meci de campionat

La 100 km depărtare de Nürnberg, în nordul Bavariei, un orășel industrial cu 45 000 de locuitori, vestit pentru porțelanurile sale: Weiden. Aici a stat timp de cinci luni, ca antrenor al clubului local, **Petre Steinbach.** A preluat conducerea celei mai importante echipe feroviare din R.F.G.: **Sport Vereinigung Weiden,** în momentul în care formația se zbătea în coada clasamentului ligii bavareze (locul 13), amenințată de retrogradare. Deși returul campionatului începuse, la sosirea sa la Weiden, antrenorul român a reușit să promoveze echipa în final pe locul 6, după numai 14 meciuri, dintre care 9 au fost cîștigate (3 în deplasare), două încheiate la egalitate și 3 pierdute. O performanță, oricum, excelentă, pe care ziarul **„Sport Kurier"** din capitala bavareză, München, o subliniază astfel, într-un titlu: **„Cu Steinbach a venit succesul".** De altfel, meritele antrenorului din România sînt pe larg comentate și de ziarele locale **„Der Neue Tag"** și **„Oberpfälzen Nachrichten".** Ultimul, sub semnătura lui Toni Siegert, consacră o pagină și jumătate de ziar carierei lui Petre Steinbach, retrasînd itinerarele sale de jucător și antrenor, de-a lungul și de-a latul Europei, reproducînd importante momente din stagiul său în Anglia.

Din ianuarie pînă în mai, anul acesta, Petre Steinbach nu a făcut — și nici nu putea face — minuni la Weiden. Dar el a pus, cu multă ambiție, în joc suma vastei sale experiențe pedagogice pentru a redresa o echipă aflată în pragul degringoladei. El a cîștigat repede încrederea componenților formației prin demonstrațiile sale practice și prin etalarea, cu modestie, dar și cu fermitate, a cunoștințelor sale teoretice. A stimulat moralmente pe jucători și a reușit să realizeze sudura echipei. El a acordat un rol important căpitanului de echipă, socotindu-l „mîna prelungită a antrenorului" și invitîndu-l la toate ședințele secției de fotbal a clubului.

Recomandația lui Helmut Schön a fost onorată. Cei 3 000 de membri cotizanți ai clubului au apreciat munca antrenorului român, care nu s-a mulțumit să se ocupe în principal de echipa întîia, ci, în secundar, a condus și pregătirile echipelor de rezervă și de tineret, ba chiar și ale celor patru echipe de copii.

În puținul timp liber care-i rămînea la dispoziție, Petre Steinbach studia ultimele lucrări de specialitate. Concluzia sa coincide cu cea a lui Sepp Herberger: „Nu mai există aproape nimic nou în fotbal. Cunoaștem principiile fundamentale. Totul depinde de capacitatea pedagogică a antrenorului de a adapta aceste cunoștințe la specificul echipei". Ceea ce Steinbach a realizat magistral, după mărturiile presei locale, care laudă modul cum a rezolvat el complexitatea problemelor tehnice, tactice, psihologice, ce i s-au pus.

Despărțirea de clubul de care s-a legat sufletește în scurt timp, a fost emoționantă. În onoarea antrenorului român s-a organizat, la Weiden, un meci amical cu echipa campioană a R.F.G.: F. C. Nürnberg, iar la masa de adio primarul orașului l-a felicitat și și-a exprimat regretul pentru plecarea celui chemat spre casă de dorul de patrie și de familie. Din aceste motive, de înțeles și de apreciat, Petre Steinbach a declinat oferta de a i se prelungi contractul.

Acum, maestrul se află din nou în București. La 62 de ani, Petre Steinbach refuză să se despartă de fotbal. Toată experiența lui, bogată și pilduitoare, stă la dispoziția soccerului românesc. Ce club va reuși să obțină serviciile sale prețioase de consilier tehnic? **(vib)**

RECORDURILE ATLETICE LA ALTITUDINE

Jocurile Olimpice la Mexico au ridicat probleme noi în fața concurenților de pretutindeni. Este știut, astfel, că probele de scurtă durată nu vor fi influențate de altitudine, aceasta acționînd, în schimb, asupra performanțelor pe distanțe mai lungi. Iată cîteva performanțe obținute la altitudini de peste 1 800 m: **400 m: 45,4,** Lou Jones (S.U.A., Mexico 1955; **800 m: 1:47,2,** Jim Ryun (S.U.A.), Albuquerque 1967; **1 500 m: 3:46,4,** Bodo Tummler (R.F.G.), Mexico 1967; **5 000 m: 14:20,0,** Alvaro Mejia (Columbia), Mexico 1966; **10 000 m: 30:10,8,** Alvaro Mejia (Columbia), Mexico 1966; **3 000 m obst.: 8:57,8,** Gaston Roelants (Belgia), Mexico 1967; **maraton: 2h 19:37,** Gaston Roelants (Belgia), Mexico 1967; **400 mg: 49,8** Rex Cawley (S.U.A.), Albuquerque 1963.

ȘUT! GOL!!...

...sau puterea exemplului. Cel mai mic fotbalist de pe stadionul „23 August". La doi ani și patru luni trebuie să o recunoaștem, este o performanță...

Foto: AUREL NEAGU

În anul cînd a făcut 1—0 cu Hansen și a devenit cel mai rapid caiacist al Europei Foto: P. ROMOȘAN

au înțeles că, doar peste o clipă — două, Vernescu va cîștiga primul titlu european din istoria caiacului românesc.

Așa a fost! După șapte ani de muncă, de căutări, de vise, clădite, risipite și reclădite mai îndrăznеț, strălucirea bronzului cucerit de Mircea Anastasescu la campionatele mondiale de la Mâcon fusese întrecută.

Și, la mai puțin de o oră, „blonzii" — Artimov și Conțolenco trec primii linia de sosire în proba de dublu! Încă o medalie. Apoi a treia, cucerită de canoiștii Iacovici și Sidorov.

Danezul Hansen îl felicită pe Vernescu și-i cere revanșa...

Trenul gonește spre București. Băieții se pregătesc pentru revederea cu cei dragi. Acum cîteva zile, Vernescu își rugase mama și sora să-l aștepte la gară chiar dacă va pierde duelul cu Hansen. Ce primire va fi după victoriile de la Poznan! Nu mai are astîmpăr. Privește pe fereastră, căutînd peronul cu privirea, deși știe că Gara de Nord se află încă la zeci de kilometri. Dar, totul are un sfîrșit.

Pe peron, într-adevăr, forfotă de nedescris. Dar, stupoare! Printre sutele de oameni, nici o figură cunoscută. Campionii și medaliații și-au păstrat degeaba florile primite pe malul lacului Malta.

Lucrurile s-au lămurit mai tîrziu. Buclucașa telegramă care anunța sosirea flotilei nu venise la timp...

Așa se face că atunci cînd se aștepta mai puțin, mama s-a pomenit cu campionul Europei în ușă, cu brațele încărcate de flori și cu un zîmbet de mare bucurie, pe care parcă nu-l mai văzuse niciodată pe fața fiului ei. Avea să-l revadă peste puțin timp, în ziua cînd Aurel Vernescu îi arăta ordinul muncii clasa a III-a, înaltă răsplată pe care avea s-o onoreze cu alte mari victorii sportive.

★

1962. Campionatele mondiale sînt aminate. Aurel Vernescu își sporește colecția titlurilor de campion național, cucerește numeroase victorii în regatele internaționale și adaugă noi kilometri antrenamentelor. În vara următoare îl va întîlni din nou pe Hansen. E în joc „centura" europeană. Și încă ceva: la Jajce se vor împărți și medaliile de campioni ai lumii.

Toată iarna va avea la ce să se gîndească. Pentru prima oară, o altă față decît Mioara asculta minunata poveste a lacurilor împodobite cu balize multicolore Schioara Ani Scherer cunoștea însă frumusețea întrecerii sportive. Dar, de ce inima-i bătea parcă mai puternic ca de obicei?

(Va urma)

Dan GÂRLEȘTEANU

Numai cu suma de 765 lei, reprezentînd avansul pentru cumpărarea în rate a unui televizor „DACIA" puteți urmări desfășurarea Jocurilor Olimpice de vară din Mexic.

Prețul 5 100 lei. Se vinde și cu plata în rate.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

GHEORGHE BADEA, BUCUREȘTI. Impresionat de faptul relevat și de Cristian Topescu la televiziune, că suporterii lui Manchester United fluturau steaguri și cîntau imnul clubului susținîndu-și în felul acesta jucătorii favoriți, ați compus și dv un **„imn al fotbalului nostru".** Nu prea e momentul. O rugăciune, mai merge!

ȘTEFAN SZEKELY, CLUJ. Nu e de mirare că n-ați reușit să vă convingeți prietenii. Interdicția la care vă referiți a fost ridicată de mult. Jucătorii care au luat parte la campionatul mondial de fotbal pot evolua și în cadrul echipelor olimpice, în cazul cînd țările respective n-au statut profesionist.

VICTOR VASILIU, COMUNA DELENI. Curioase întrebări. Oare în comuna dv. nu vin ziare? Nu pătrund undele electromagnetice, ca să puteți auzi ce se spune la radio? Ne întrebați, de pildă, cum se va soluționa problema reprezentării în Cupa campionilor europeni și în Cupa cupelor, dacă Steaua va cîștiga atît campionatul cît și Cupa? Pe chestia asta, puteți dormi liniștit: Steaua a fost eliminată din Cupă de către Progresul! Ne surprinde și faptul că nu știți dacă F. C. Argeș a cîștigat vreodată campionatul. Niciodată! S-ar fi aflat, vă asigur, și la Delenі...

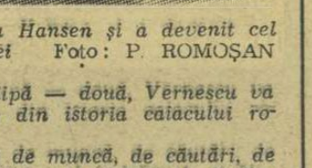

DAVID HINCU, GALAȚI. Ne grăbim să vă risipim îndoielile: ei este! Antrenorul echipei belgiene F. C. Bruges este același Norbert Höffling, pe care dv. l-ați văzut în anii tinereții, în acel meci amical în care, de la 0—3, s-a ajuns la... 4—3, datorită lui, **„tînărul acela brunet, bine legat, bronzat".** Să știți însă că nu mai e chiar atît de... brunet.

ENACHE SEVEICA, CIUTURA. Am mai răspuns la această întrebare: un pion poate fi transformat în orice piesă, aflătoare sau nu pe tablă în momentul acela, în afară de rege. Deci, teoretic, un jucător poate avea 9 regine sau 10 cai, de pildă.

IOSIF SUTH, CLUJ. Vreți să știți dacă în afară de București, și alte orașe au avut două sau trei echipe în divizia A de fotbal? Chiar orașul dv! În ediția 1947—1948 Clujul a fost reprezentat în prima divizie de trei echipe: Universitatea (locul 4 din 16 echipe), C.F.R. (locul 8) și Dermata (locul 11).

PETRE PĂSCARU, BUCUREȘTI. Cîți băcăuani get-beget sînt în echipa Dinamo Bacău? Mulți, nu, băcăuanii fiind plecați la alte echipe. Oricum, Nicușor și băieții lui merită felicitări pentru locul 6 ocupat în clasament.

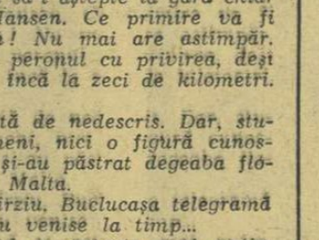

SERGIU MATEI, BRAȘOV. — Ne relatați un fapt interesant, care merită să fie cunoscut: **„În ziua de 1 iunie a avut loc meciul de fotbal dintre Politehnica Brașov și Carpați Covasna, în cadrul campionatului județean. Cu trei minute înainte de sfîrșitul meciului, arbitrul a acordat o lovitură liberă, de la 18—20 m, în favoarea Politehnicii. Spre surprinderea tuturor, portarul brașovean, Postole, a venit la locul unde se produsese infracțiunea și a executat el lovitura. Șut și... gol!"** De ce ați pus semnul exclamației? Înțeleg să vă fi mirat dacă ar fi marcat un... înaintaș!

Ilustrații de
N. CLAUDIU